

KIYAMET

v.12

7 Ocak 2011

Örgütlenmenin gerekliliği veya imkansızlığı üzerinde çok fazla laf döndürmenin işe yarar olduğunu düşünmüyoruz. Bu tartışmanın yarattığı iki taraflı yanılsama bizi içinden çıkılmaz tuzaklara sürükler çünkü... İnsan, yeryüzündeki bir çok tür gibi kendi arasında işbirliği ve dayanışmayla yaşar ve varolur. Geçici veyahut kalıcı, bireyler birlikte topluluklar oluştururlar. En ilkel anlamıyla bireyler arasında her bir işbirliği, örgütlenmektir. Örgütlenme terimi her ne kadar endüstriyel sistemin toplumsal yapılarını tanımlıyor olsa da, siyasal anlamda hem örgütlenme karşıtlarının hem de örgüt fetişistlerinin kullandığı anlamların dışında tanımlayabiliriz. En tutarlı nihilistin veya bireycinin bile bir diğeriyle birlikteliğe gereksinim duyması, örgütlenme veya işbirliği kavramlarının tartışma konusu olduğunda asıl bağlamdan ne kadar uzaklaşıldığını göstermektedir. Oysa Stirner, Egoistler Birliği'ne ön ayak olmuştu. Bu anlamda örgütlenme karşıtları, ya da diğerleriyle bir araya gelerek işbirliği ve dayanışma ilişkileri kurmanın karşısında duranlar gezegenin tahakkümü, sömürü ve iktidar ilişkilerinden muaf olan anarşik oluşuna karşı liberal ve otoriter fikri benimsemiş olurlar. Bir çok örgütlenme karşıtı söylemlerini ya hakim iktidarın güçlülüğü ve ona karşı girişilecek kolektif eylemlerin ister istemez ve kaçınılmaz olarak varolana benzeceği korkusundan dem vururlar, ya da en tutarlı olan kişisel isyan girişimlerinin yıkıcılığına övgüler düzerler. Geçen sayıda Özkan Kuru'nun yazdığı deneyimler veya dünya çapında yükselen nihilistik isyancı fraksiyonların doğrudan eylemleri gündelik hayatta veya politik alanda bir çok tutarlı kişisel isyan örneği mevcuttur. Unabomber'dan bahsetmeye bile gerek duymuyoruz. Ancak yine de kaçınılmaz olan bir topluluğun hiyerarşi ve tahakküm ilişkilerini yaratması değil, bir bireyin diğeriyle işbirliğine girmesidir.

Diğer taraftan, kelimenin endüstriyel kökenlerini aşırı derecede benimsemiş olan örgütçü model, efendilerle olan sosyal savaşın tek büyük

örgüt eliyle gerçekleştirilmesi gerektiğini savunarak bu tarzda bir örgütlenme açısından örgüt karşıtlarını haklı çıkartacak sinsi hiyerarşi biçimlerine yol açarlar. Örgütlenme yanlılarının kimi tandansları tek örgüte alternatif olarak otonom örgütlerin koordinasyonlarından bahsetse de, sonunda anarşist ilkelere konusunda samimi olmayan veya dikkatsiz olan bireylerin oluşturduğu örgütlenmeler, tekkeçiliğe, cemaatçiliğe ve örgüt-fetişizmine kayma eğilimi gösterirler. Klasik anarşist kitle örgütü modellerinin karşısında katı bir biçimde bulunanlar bile örgütlü olmayı kişisel egolarının ve kibirin konusu yaparak otoriterleşme süreçlerine girebiliyorlar. "İş yapmanın" dayanılmaz orgazmının verdiği egosal şahlanış, yatay olarak örgütlendiğini ifade ettiğimiz örgütlenmeler içerisinde diğerlerinin psikolojik veya zihinsel olarak ezilmesinin birer aracı oluyor. Sol veya otoriter örgütlenmelerden devralınan otoriter ve rekabetçi ruh halleri iş yaptığını zanneden anarşistin bir diğeri kendisine karşı herhangi bir eleştirisi karşısında suni gündem üretme eleştirisi veya taş sallama gibi bu tarz örgütlenmelere girmiş olan yoldaşların deneyimledikleri davranışlardır. Örgüt sosyal savaşta sadece bir araçken, kişisel varoluşların bir amacı haline getirilerek siyasal rekabet kültürünün bir ürünü haline getirilir.

Böylelikle rekabetçi ve otoriter ilişki biçimlerinin filizlenmesi kaçınılmaz olacaktır. Bunları ileriki sayılarda daha da genişleterek tartışacağız. Bu iki farklı tarz belki de Türkiye'deki anarşist hareketin bitmeyen ve kısıtlayıcı tartışmalarından birisidir. Ancak işlevsel olarak bir araya gelip sisteme saldırma karşısında otoriter, dayatmacı ve pasifize edici bir iklimin yaratılmasına hizmet etmektedirler. Malatesta'nın 1920'lerde içerisinde bulunduğumuz sosyal savaşta anarşist ilkelere sapmaya karşı samimi bir dille yazdığı aşağıdaki makalenin tekrar tekrar okunması ve yaygınlaştırılması gerektiğine inanıyoruz.

Errico Malatesta

Her şeyden önce işbirliği ve dayanışmanın uygulanması olan örgütlenme, sosyal yaşamın doğal ve zorunlu bir şartıdır; ortak bir amaç için çalışan gruplar üzerinde olduğu kadar genel olarak insan toplumu üzerinde de belirli bir etki ve güce sahip olan kaçınılmaz bir gerçektir. İnsan, kendini toplumdan tecrit ederek yaşamak istemeyeceği, istese de yaşayamayacağı için, -aslında insan, toplum dışında ve arkadaşlarıyla işbirliği yapmaksızın kişiliğini geliştiremez, fiziksel ve ruhsal ihtiyaçlarını gideremez- kendisiyle aynı zihniyete ve ortak çıkarlara sahip olanlarla özgür birliktelikler kurmasını olanaklı kılacak sosyal bilince veya araçlara sahip olmayanların, genellikle kendi kişisel çıkarları için başkalarının emeğini sömürme amacıyla bir sınıfın ya da egemen bir grubun kurduğu örgütlenmelere tabi olmaları kaçınılmazdır.

Kitlelerin küçük bir ayrıcalıklı grup tarafından asırlar boyu baskı altında tutulması, çoğu emekçinin üretmek için, eğlenmek için ve baskı altında tutarak sömürmek isteyenlere karşı savunma ihtiyacı için örgütlenmemesinin sonucudur. Anarşizm, bu durumu düzeltmek için mevcuttur...

Kendilerini anarşist olarak adlandıranlar -böyle niteleyenler ya da nitelemeyenler- arasında iki farklı görüş mevcuttur: Örgütlenme yanlıları ile örgütlenme karşıtları. Hemfikir olmayı başaramasak bile, en azından birbirimizi anlamaya çalışalım. Öncelikle ayrılıkları açıkça belirleyelim, bu konuda üçlü bir ayırmadan bahsedebiliriz: Genel olarak bugünün ve geleceğin toplumunun sosyal yaşam şartı ve ilkesi olarak örgütlenme; anarşist hareketin örgütlenmesi; hükümete ve kapitalizme karşı koyabilmek için halk güçlerinin, özellikle çalışanların güçlerinin örgütlenmesi...

Örgütlenmenin karşısında yer alanların temel hatası, örgütlenmenin otoritesiz kurulamayacağına inanmalarıdır.

Bize öyle geliyor ki örgütlenme, yani belirli bir amaç için kurulan ve bu amaca ulaşmak için gereken yapı ve araçlara sahip olan birlik, sosyal yaşamın zorunlu bir yanısıdır. Kendini toplumdan tecrit eden insan, bir hayvan gibi yaşayamaz, çünkü, tropikal bölgeler ya da insan nüfusunun çok az olduğu zamanlar hariç, yaşaması için ihtiyaç duyduğu yiyeceği bulamaz; ve böyle bir ortamda hayvanların seviyesinin üstüne çıkması imkânsızdır. Bu nedenlerle, diğer insanlarla birlikte olan ya da, daha doğrusu, türlerin atalarının evrimi sonucu olarak kendini diğer insanlarla bir birlikteliğin içinde bulan kişi, ya başkalarının isteklerine boyun eğerek (köleleştirilir); ya başkalarını kendi isteklerine boyun eğmeye zorlar (otorite olur); ya da herkesin yararına olanı elde etmek için diğer insanlarla kardeşçe anlaşarak ya-

şar (birlik olur). Hiç kimse bu zorunluluktan kaçamaz; örgütlenmeye en şiddetli şekilde karşı çıkanlar sadece içinde yaşadıkları toplumun genel örgütlenmesine maruz kalmazlar, aynı zamanda yaşamların daki gönüllü eylemlerinde ve örgütlenmeye karşı başkaldırılarında kendi aralarında birlikler kurarlar, görev paylaşımı yaparlar, aynı düşünceye sahip olanlarla örgütlenerek toplumun kendilerine sağladığı araçları kullanırlar...

Otoritesiz, yani hiçbir zorlama olmaksızın örgütlenen bir toplumun var olma ihtimali olduğunu kabul ederek -ve anarşistler bu olasılığı kabul etmelidirler, aksi halde anarşinin hiçbir anlamı kalmayacaktır- anarşist hareketin örgütlenmesini tartışmaya geçelim.

Bu durumda da örgütlenme, gerekli ve yararlı görünmektedir. Eğer hareket, bütünü -ortak bir amacı başarmak için çabalayan tüm bireyleri- hedefliyorsa, bu insanların kendi aralarında anlaşmaları, güçlerini birleştirmeleri, görev paylaşımı yapmaları ve amaçlarını gerçekleştirmelerine yardım edeceğini düşündükleri tüm girişimlerde bulunmaları doğaldır. Kendini toplumdan tecrit ederek, başkalarıyla işbirliği yapmaksızın, hiçbir hazırlıkta bulunmaksızın, küçük çabalarını güçlü bir grubun çabalarıyla birleştirmeksizin kendi kendine hareket eden ya da hareket etmeye çalışan her birey kendini güçsüzlüğe mahkûm etmiş demektir; bu birey önemsiz, işe yaramaz faaliyetlerle çabalarını boşa harcar, amacına olan inancını kısa sürede kaybeder ve büyük bir olasılıkla tamamen pasif duruma düşer...

Bir matematikçi, bir kimyager, bir psikolog ya da bir sosyolog, hiçbir programı olmadığını ya da sadece gerçeği kanıtlamakla ilgilendiğini söyleyebilir. Onlar bir şeyler yapmaya değil, bir şeyler bilmeye çabalarlar. Fakat anarşi ve sosyalizm bilim değildir; anarşistlerin ve sosyalistlerin gerçekleştirmeye çalıştıkları ve bu nedenle kesin programlar olarak formüle etmeye ihtiyaç duydukları tasarı ve düşüncelerdir...

Eğer (liderleri yaratanın örgüt olduğu) doğruysa; anarşistlerin bir otoriteye boyun eğmeksizin bir araya gelebilecekleri ve bir anlaşmaya varamayacakları doğruysa, bu, onların henüz iyi birer anarşist olmadıklarını ve anarşi'yi dünyaya yaymayı düşünmeden önce bir anarşist gibi yaşayabilmeyi düşünmeleri gerektiğini gösterir. Çıkar yol örgütlenmenin ortadan kaldırılmasında değil, her bireyin artan bilinende yatmaktadır... Küçük topluluklarda olduğu gibi büyük topluluklarda da -bizim için söz konusu olmayan kaba kuvvet bir yana- otoritenin kaynağı ve nedeni sosyal düzensizlikte yatmaktadır.

Bir topluluğun ihtiyaçları olduğunda ve üyeleri bu ihtiyacı kendiliğinden karşılamak için nasıl örgütleneceklerini bilemediklerinde, biri öne çıkar; tüm topluluk üyelerinin hizmetlerini kullanarak ve

onları dilediği gibi yöneterek bu ihtiyaçları gideren bir otoritedir o. Eğer kullanılan yollar güvenli değilse ve insanlar ne gibi önlemler alacakları biliniyorlarsa, bir polis kuvveti ortaya çıkar ve ne tür hizmette bulunursa bulunsun karşılığında desteklenmek ve ücret almak ister, aynı zamanda kendini zorla kabul ettirir ve baskısını hissettirir; eğer topluluk bazı mallara ihtiyaç duyduğunda kendi ürettiklerini uzaktaki üreticilerle nasıl takas edeceğini bilmiyorsa, bir tüccar ortaya çıkar, alıcı ve satıcıların ihtiyaçlarını karşılamakla ilgili görünürken aslında kendisi kâr sağlar, bu nedenle üretici ve tüketiciye uygulayacağı fiyatları kendi belirler ve onları, bu fiyatları kabul etmek zorunda bırakır. Tüm bunlar gözümüzün önünde olup biter; ne kadar az örgütlenirsek, birkaç kişi tarafından baskı altında tutulma olasılığımız da o kadar artar. Ve bu anlaşılır bir şeydir...

Örgütlenme, bir otorite yaratmaktan çok, otoriteden kurtulmanın tek çaresidir; kolektif çalışmada bilinçli ve aktif roller üstlenebileceğimiz ve liderlerin elinde pasif birer alet olmaya son verebileceğimiz tek yoldur.

Fakat bir örgütlenmenin, bireyin faaliyetleri başkalarının faaliyetleriyle birleştirmeyi zorunlu kıldığı; böylece özgürlüğü ihlâl ettiği ve inisiyatifini engellediği düşünülmektedir. Gördüğümüz gibi aslında özgürlüğü engelleyen ve inisiyatifini imkansızlaştıran, insanın kendini toplumdan tecrit ederek güçsüz kılmasıdır. Özgürlük soyut bir hak değil, harekete geçme imkânının olmasıdır. Bu, bizim aramızda olduğu kadar, tüm toplum için de doğrudur. Ve insan hemcinsleriyle işbirliği yoluyla eylemini ve inisiyatif gücünü gösterme imkânı bulabilir.

Bence anarşist bir örgütlenme, bireyler ve gruplar karşısında tam özerkliği ve bağımsızlığı, ve dolayısıyla sorumluluğu; ortak amaçlar için işbirliğine dayalı eylemler yapmak üzere bir araya gelmenin yararlı olduğunu düşünenler arasında özgür anlaşmayı; kabul edilen programa karşıt bir harekette bulunmamayı ve vaadlerin yerine getirilmesini ahlâki bir görev olarak dikkate almalıdır. Daha sonra, bu temelde örgütlenmeyi hayata geçirmek için pratik biçimler ve uygun araçlar belirlenir. Gruplar, gruplar federasyonu, federasyonlar federasyonu, mitingler, kongreler, komiteler vs. bunun sonucudur. Fakat tüm bunlar özgürce yapılmalı, tek tek üyelerin düşünceleri ya da inisiyatifleri kısıtlanmamalıdır, ancak, tecrit durumunda imkânsız ya da etkisiz kalacak çabalar bu durumda kendilerine büyük bir hareket alanı bulurlar. Bir anarşist örgütlenmenin kongreleri, temsilci kurum olmanın getirdiği tüm dezavantajlara rağmen ...her türden otorite yanlılığından uzaktır, çünkü yasama yetkileri yoktur ve kendi kararlarını başkalarına zorla kabul ettirmezler. Kongreler, en aktif yoldaşlar arasında kişisel bağlantılar kurmaya, bu bağlantıları artırmaya; eylem araçları ve yollar üzerine programatik çalışma programlarını teşvik etmeye ve ana noktalarını belirtmeye; bölgesel durumlardan ve acil ihtiyaçlar nedeniyle yapılması gereken faaliyetlerden herkesi haberdar etmeye; dönemin anarşist görüşlerinin çeşitli akımlarını özetleyerek bunlardan bir tür istatistikî sonuç hazırlamaya yardım eder. Kongrelerin kararları

bağlayıcı değil, ilgili herkese sunulan öneri, tavsiye ve tekliflerdir; diğerleri tarafından kabul edilmediği sürece de bağlayıcı ve yürütme gücüne sahip olamayacaktır. Tayin ettikleri idari organların -irtibat komiteleri, vs.- emir verme yetkisi yoktur, kendilerinden özellikle talep edilen ve onaylananlar hariç, inisiyatif almazlar, kendi görüşlerini dayatma yetkileri yoktur, elbette bir yoldaşlar grubu olarak kendi görüşleri vardır ve bunu yaparlar, fakat bunlar asla örgütlenmenin resmi görüşleri olarak sunulamaz. Kongre sonuçlarını, bireylerden ve gruplardan gelen fikir ve önerileri yayımlarlar; gruplar arası ilişkileri ve çeşitli girişimlerde hemfikir olanlar arasındaki işbirliğini kolaylaştırmak amacıyla yararlanmak isteyenler için hareket ederler; herkes istediğiyle ilişki kurmakta ya da özel grupların tayin ettiği diğer komitelerden yararlanmakta özgürdür.

Anarşist bir örgütlenmenin üyeleri tüm fikirlerini ifade edebilir ve kabul edilen ilkelerle çelişmeyen ve diğerlerinin faaliyetlerine müdahale etmeyen her taktiği kullanabilirler. Belirli bir örgütlenme, anlaşma nedenleri uyumsuzluk nedenlerinden fazla olduğu sürece devam eder; aksi taktirde dağılır ve daha homojen gruplaşmaların olduğu bir başka örgütlenmenin kurulmasına neden olur. Elbette bir örgütlenmenin yaşamı ve sürekliliği önümüzdeki uzun mücadelede bir basan koşuldur, dahası, her kurumun içgüdüsel olarak sürekli ve kalıcı olmayı hedeflemesi de çok doğaldır. Fakat liberter bir örgütlenmenin sürekliliği, üyelerinin manevi yakınlığının ve kurumlarının sürekli değişen koşullara uyum sağlayabilmesinin bir sonucu olmalıdır. Artık faydalı bir amaca hizmet etmeyen bir örgütlenmenin yok olması çok daha elzemdir.

Birbirimizle iyi anlaşmak ve anarşizmin tüm güçlerini güçlü bir harekette birleştirmek elbette bizi mutlu edecektir; fakat biz, üyeleri arasında gerçek bir anlaşma ve duygudaşlık bulunmayan, karşılıklı taviz ve şüphelere dayanan örgütlerin güvenilirliğine inanmıyoruz.

Kötü bir birlik oluşturmaktansa hiç birleşmemek daha iyidir. Fakat biz herkesin dostlarıyla birlikte olmasını, tecrit olmuş ve kaybolmuş güç olmamasını isteriz. Sözlerimizi bitirirken çalışanların hükümet ve işverenlere karşı koymak için oluşturduğu örgütlenmeden söz edeceğiz.

...Emekçiler, zorbaların örgütlü gücünü dağıtmak için ihtiyaç duydukları ahlâki, iktisadi ve fiziksel gücü bir arada bulamadıkları sürece asla özgürlüklerine kavuşamayacaklardır.

Günümüzde eylem ve propaganda için örgütlenmenin gerekliliğini kabul etmelerine rağmen, anarşist mücadele metotlarını izlemeyen ve anarşizmi amaç edinmemiş tüm örgütlenmelere düşman olan anarşistler dün olduğu gibi bugün de var... Bu yoldaşlar, radikal bir devrimden daha az önemli bir amaç için örgütlenen tüm güçlerin, devrimi kendilerinden yoksun bıraktığına inanırlar. Buna karşılık biz, onların bu yaklaşımının anarşist hareketi sürekli kısırlığa mahkûm ettiğini düşünüyoruz ve deneyimlerimiz de bu gö-

rüşümüzü doğrulamıştır. Propagandamızı yürütmek için insanların arasında olmamız gerekiyor; işçiler, yoldaşlarını, özellikle fikirlerimizi anlayan ve kabul edenleri ancak işçi birliklerinde bulurlar. İstedığımız propagandayı birliğin dışında yürütmek mümkün olsa bile, bu propaganda emekçi halk üzerinde dikkate değer bir etki bırakamaz. Eğitimli, soyut düşünme yeteneğine ve kuramsal coşkuya sahip az sayıda birey bir yana, işçiler anarşizme bir hamlede ulaşamazlar. Sözde anarşist değil, inanmış bir anarşist olmak için, yoldaşlarla dayanışma duygusunun hissedilmesi, ortak çıkarların savunulmasında işbirliğinin öğrenilmesi ve patronlara ve patronları destekleyen hükümete karşı mücadele ederek patronların ve hükümetlerin işe yaramaz parazitler olduğunun, emekçilerin ülke ekonomisini kendi çabalarıyla düzene koyabileceklerinin farkına varılması gerekir. Ve emekçiler bunu anladıklarında kendilerini öyle adlandırmaları bile anarşist olurlar.

Dahası, halka ait tüm örgütlenmeleri harekete geçirmek bizim temel fikirlerimizin mantıksal bir gereğidir ve bu nedenle programımızın bütünleyici bir parçası olmalıdır.

Fikirlerini kabul ettirmek için güç sahibi olmayı amaçlayan otoriter bir parti, halkın kendi kendine faaliyet gösteremeyen, biçimlenmemiş ve kolayca hakimiyet altına alınabilecek bir kütle olarak kalmasında çıkar görür. Ve bunun ardından mantıksal olarak, iktidarı ele geçirmek için ihtiyaç duyduğu örgütlerden başka örgütlenmelerin varlığını istememesi gelir: İktidarı yasal yollarla ele geçirmek istiyorsa seçim örgütlenmeleri; şiddet eylemine dayandırıyorsa askeri örgütlenme.

Fakat, biz anarşistler insanları özgürlüğe kavuşturmak istemiyoruz; insanların kendilerini özgürlüklerine kavuşturmalarını istiyoruz. Yukarıdan gelen ve zorbalıkla kabul ettirilen hiçbir şeyin iyi olduğuna inanmıyoruz; halk topluluklarından doğan, halkın gelişme evresine denk düşen ve halk ilerledikçe ilerleyen yeni bir yaşam tarzı istiyoruz. Bu nedenle tüm ilgi ve düşüncelerin bilinçli bir örgütlenmeyle ifade bulmasını ve sahip olduğu önem oranında komünal yaşam üzerinde bir etkisinin olması gerektiğini düşünüyoruz.

Biz, mevcut sosyal örgütlenmeye karşı mücadele etme ve herkese özgürlük ve mutluluk sağlayacak yeni bir toplumun ortaya çıkışının karşısına dikilecek engelleri yok etme görevini üstlendik. Bu amaca ulaşmak için kendimizi bir parti içerisinde teşkilatlandırarak sayımızı ve gücümüzü mümkün olduğunca artırmaya çalışıyoruz. Fakat eğer örgütlenen tek parti bizimki olsaydı; eğer emekçiler, birbirleriyle ilgisi ya da ilişkisi olmayan, sadece ortak bir zincirle bağlı yalnız bireyler olarak kalsalardı; eğer biz bir grup içinde örgütlenmiş anarşistler olmamıza karşın, diğer emekçilerle birlikte örgütlenmiş emekçiler olmasaydık, hiçbir şey başaramazdık ya da daha kötüsü kendimizi başkalarına zorla kabul ettirmiş olurduk... ve o zaman bu, anarşinin zaferi değil, bizim zaferimiz olurdu. Bu durumda, bizler kendimizi anarşist olarak adlandırmaya devam etsek de, genelin iyiliği söz konusu olduğunda gerçekte tüm hükümler kadar güçlü hükümler olurdu.

ODTÜ: Eylemde Anarşi

www.ahalgazetesi.org

Beş Ocak 2011 tarihinde ODTÜ’de neler olduğuna dair oturup uzun uzun konuşmanın, medyada ileri geri yapılan lakırdıları tekrar etmenin bir lüzumu yok. Bu coğrafyada yaşayan bizlerin yıllardır kanıksadığı bir durumdu dün yaşananlar ve bugün de hala konuşulmaya devam edenler. Bu sözleri sayfaya taşıyabilmek için dün polisin tomasından çıkan suya, silahından atılan gaza karşın ortaya sadece bedenlerini koyan ve karşılık olarak kaldırımlardan söktükleri taş parçalarını kullanan ve grubun bekli de sadece onda birini oluşturan anarşistlerle konuştuk.

Sizce dünkü polisiye önlemler ve polisin öğrenciyle çatışması neyin ifadesiydi?

Son aylarda Dolmabahçe toplantısı sırasında dışarıda ve Ankara Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesindeki amfi de yaşananlar sonrası polisin ve iktidar tutkunlarının fırsatları çok iyi değerlendirerek öğrencilerin tepesine binmesi, medyanın da iktidarın eteğinin dibinde konumlanarak olan biteni yansıtmı biçimi kampus içlerinde ve öğrencilerin yaşam alanlarında var olan sorunların artık daha tepkisel ve daha etkili biçimlerde gündeme taşınması ve baskı mekanizmalarının aralıksız biçimde teşhir edilmesi gerektiğini açık etmişti. Yürüyüşe katılan katılmayan, çatışmalarda yer alan ya da günde anlamsız koşturmalarla devam eden her öğrenci zaten dün bir çatışmanın olacağını biliyordu. Hatta en uzak fakülte'deki öğrenciler dahi gün boyu gaz soluyacaklarının far-
kindaydı.

Dün yaşananları az çok herkesin tanık olduğu üzere siz de yaşadınız, peki 2500 kişilik polis kordonunun ve onlarca panzerin arkasında biz muhabirlerin görmediği ve medyaya yansımayan neler vardı?

İktidar sahipleri üretim mekanizmaları içinde eritebilecekleri genç kaynaklar olarak gördükleri öğrenci milletini projelerine ikna edebilmek, rıza üretmek ve kamuoyunda iktidara dair olumlu imajlar yaratmak için sahte davetler düzenleyip bu samimiyetsiz buluşmalara konuk edilebilecek, adına öğrenci temsilcisi denen, iki lafı bir araya getiremeyen kekeme salakları alenen kullanıyor. Dünkü yürüyüş de bu soytarlıktan, körler sağırılar birbirini ağırlar dangelaklığın fena halde uyuz olan ve içinde farklı düşüncelere sahip öğrencilerin bulunduğu bir kalabalığın iki hafta kadar sürdürdükleri forumların ve atölye çalışmalarının bir ürünü olarak ortaya çıktı. Çok basit biçimde bu bir başkaldırı yürüyüşü olacaktı. Adı her ne kadar yürüyüş olarak ifade edilse de ve hedefi AKP’nin genel merkezi olsa da bu yürüyüşün polis tarafından engellenmeye çalışılacağı kampüsteki ‘Kuş Gözlem Topluluğu’nun bile malumuydu. Sizin görmediklerinize gelirsek; basın metninin okunması, emniyet megafonundan dağılma yönünde üç kez

uyarı yapılması gibi formaliteler geçildikten sonra panzerden su sıkılması suretiyle 90 dakika başladı... İsterseniz anlatımımıza böyle devam edelim?

Futbol metaforları ile mi anlatacaksınız? Sizin için bir sakıncası yoksa... Peki devam edelim.

Biz zaten kamp sürecinde bu yürüyüşe forvet olarak hazırlandık. Hocamız BAKUNIN’in direktifleri doğrultusunda hücum bloğunun ileri ucunda mücadele boyunca rakibin embesil savunmasını kevgire çevirecek pozisyonlar aradık. Rakip bizi hiç yanıltmadı ve ilk on dakikadan sonra savunmada yaşadığı sıkıntıları aşmak için ileri doğru rastgele eğik atışlarla top şişirmeye başladı...

Afedersiniz; koyu bir futbol muhabbetine girdik. Buradan doğru feminist arkadaşlar tarafından bir eleştiriye maruz kalmayasınız?

Bugün dans da kadınsılık ya da feminenlikle etiketlenen bir direniş ve ifade biçimidir. Biz dün orda sadece polisle çatışmadık, futbol oynar gibi dans da ettik. Polisin topu şişirmesinden kastımız da 300 öğrencinin karşısına 2500 kişi çıkması, yaşadığı çaresizliğin sonucu olarak da rastgele yüzlerce gaz bombası atması ve 4 tanker dolusu pis suyu öğrencilerin üzerine boşaltmaya çalışmasıydı. Rakibin faullü oynamasından dolayı da birkaç arkadaşımız küçük sakatlıklar yaşadı. Bunun nedeni panzerlerin yakın mesafeden sıkı tazyikli su ve uluslararası anlaşmalara göre havaya sıkılması gereken gaz bombalarının doğrudan öğrenciyi hedef alarak ateşlenmesidir. 90 dakika içerisinde zaman zaman sağ ve sol kanatlardan ataklar geliştirilerek polise çok zor anlar yaşattık. Bu dakikalarda hepimizin aşına olduğu gaz tüpleriyle sonuç elde edemeyeceğini anlayan polis de sahalarda ilk kez görülen basket topu iriliğindeki gaz küreleriyle saldırmayı denedi. Bu acayip küreleri erkenden keserek ve geri fırlatarak polisi sahasına mahkûm ettik. İkinci kırk beş dakika polis deyim yerindeyse çıldırmıştı. Bu noktada top oynamayı bıraktı ve küfretmeye başladı, hakemse olan biteni görmezden geldi. Biz takım arkadaşlarımızdan oyunun bir bölümünden sonra gerekli desteği görmemize rağmen bırakın 90 dakikayı 900 dakika bile orda mücadele edecek kondisyona ve motivasyona sahipken, defans ve orta alanda mücadele eden, sol ayağı zayıf solak oyuncularımız maça iyi hazırlanmadıklarından, polisin ileri şişirdiği topları fazla ciddiye alarak oyundan koptular.

Ben de size uyayım o zaman: Sizce devre arasında Cumhurbaşkanlığından yapılan açıklamanın nedeni neydi?

Biz futbolu dans etmeyi sevdiğimiz kadar sever, sizinki gibi müstesna sorularla karşılaştığımızda da kelimelerle dans etmekten ayrı bir memnuniyet duyarız. Nasıl ki futbol güzel bir oyun olmaktan çıkıp, sermayenin müdahalesiyle kirli mi kirli bir rant kapısına dönüşmüşse ve bunun dillerinden biri paranın ve iltimasın diliyse, oyuna şike karıştırmaksa, kötü polisin karşıtı iyi polis olarak halkın karşısına çıkarılan Cumhurbaşkanlığı da bu dejenere futbol federasyonunun atanmış başkanıdır. Nasıl ki futbolda şikenin

selameti için piyonlar ve kârdan nemalananlar varsa, ‘dans edemediğimiz devrim devrim değildir’ diyenlerin o güzel oyunlarını, danslarını seyirciye izletmemeye kendilerini adanmış, üç kurşunluk akıllarıyla birbirlerinin bokuyla oynayıp duran, bunun adını da düzen koyan yaşam hırsızları en iyi bildikleri şey olan düzen oyununun bir gereği olarak bu şikeyi son dakika haberi diye dolaşıma sundular. Çankaya sofrasına davet edilen, ne ara, kim tarafından temsil yetkisine haiz kılındığı bilinmeyen asalaklar, dangelaklar, ayrıran budalaları (küfretmiycem küfretmiycem küfretmiycem) emin ki o sofrada mide fesadı geçirene dek tıknacak, ne kadar iyi ağırlandıklarını dillerinden düşürmüyüp, ‘çok olumlu’ bir buluşma yaşandığını anlatan röportajlar vereceklerdir. Gelecekteki arzu nesnelere sürüne sürüne huşu içinde embesille sırttıklarından şüphe etmediğimiz bu yaşam formları, dönüp dönüp o sofraya kurulmanın yollarını hasretle gözleyeceklerdir.

Son olarak eklemek istediğiniz bir şey varmı?

Sonuçta biz kara maskelerimizin ve oyunun hakkını verdiğimizize inanıyoruz. Teşekkürler, çok keyifli bir röportajdı

Asıl biz teşekkür ederiz.

Atina’nın Menidi bölgesinde motorsikletli bir polis caddede arkadaşlarıyla oyun oynayan 6 yaşındaki bir kızı ezerek öldürdü. Görgü tanıkları polisin kızı çarptıktan sonra durmayıp 150 metre daha sürdüğünü söylediler. Kızın öldürülmesinin ardından 100 kişi toplanarak çevik kuvvetle çatıştılar. Ana-akım medya polisin tutuklandığını bildirdi.

Portland’daki yoldaşlar en son polisin katlettiği insanlara cevap olarak Wells Fargo bankasının camlarını kırdılar. Dayanışma adına Tacoma’daki Wells Fargo bankasının 3 camını kırdık. Wells Fargo Tacoma’da Anavatan Güvenlik Tevkif Merkezi’ni işleten şirket, GEO GROUP’ta en büyük hissedarlarından birisidir.

Ürdün’ün güneyindeki Maan kentinde göstericiler devlet dairelerini, polis arabalarını ve işyerlerini ateşe verdi. Göstericiler kentte iki kişinin öldürülmesinin ardından polisin faileri yakalamamasını protesto ediyor. Hükümet olayları yatıştırmak için kente askeri birlikler gönderdi. Görgü tanıklarına göre polis yaklaşık 500 göstericiyi göz yaşartıcı bomba kullanarak dağıtmaya çalıştı.

Adana’nın Seyhan İlçesinde Kerboran’da yaşamını yitiren 2 HPG gerillası için yürüyüş yapan gençlere polis müdahale etti. Çıkan çatışma sonucu bir polis aracı alev aldı.

Edinilen bilgiye göre D-400 kara yolu Hal Kavşağı mevkiinde uygulama yapan trafik polisi aracına ve trafik kontrolü yapılan bir otomobile molo-tofkokteyli atıldı.

“İnsan’ı diğer canlılardan ayıran...” diye başlayan cümlelerin yaşattığı kâbusu zincirleme yaşar yeryüzü. Bu kâbusu başlatan şaklatma sesi insanın ellerine attır. O kadar ki kavrama yetisinin akılla buluşmasının ürünü gökyüzüne kadar uzanabilmıştır. Patır patır düşürülen bombalar, istenilen hedefteki canlıların canına okur. Buradaki işçilik sadece düşmelere basmaktır. Toplu ölümler, tek tük ölümlere göre daha uğraşsızdır. Uygar insanla, “medeniyetsiz” insanın buluşması gene patır patır ölümlerle sonuçlanır.

Buradaki işçilik ise sadece hastalık virtüsünü “insan artığına” enjekte etmektir. Daha küçük çaplı ölümler için gaz odaları, daha da küçük çaplı ölümler için işkence odaları icat edilmiştir. Öldürülmesine ihtiyaç duyulmayan diğer bir kesim nüfus ise modern insanın yaşamış olduğu keşmekeş içerisinde varla yok arasında bir yerlerdedir. –Sahip olunacak lüks evler, arabalar için çok çalışmaları gerekir. Sabah 08:00- akşam 19:00 iş saatleriyle kariyer yokuşunun “düş kalk, ez geç, sat satıl” gerekleri yerine getirilir. Bu cafcacı bir keşmekeştir. Geriye kalan nüfusu oluşturan çoğunluğun ise gırtlığına yoksulluk dayanmıştır. Her nefes alışları bir sonraki nefes aralarına kadar idare edebilmeleri içindir. Hoş Vaneigem’in dediği gibi “Sabahın altısında yataktan kalkan, banliyö trenlerine koşturan, makine gürültüsüyle sağırlaşan, üretim bandının hızıyla, yaptığı mekanik hareketlerle ve sayısal denetimlerle bitkin düşen, duyarsızlaşan, gün sonunda yorgunluk ve sersemleme içinde kalabalığın tıpkı sen ayını yapar gibi bir araya geldikleri garlara, hafta içi cehennem ve hafta sonunun zavallı cennetinin başlangıcı olan bu katedrallere fırlatılan bir insanda, insani kıvılcımdan, yani olası bir yaratıcılıktan, ne kalır geriye?”⁽¹⁾ (Hatta Vaneigem’in başka bir ifadesinin desteği ile mekanik mezbahalarda katledilirler.) “Tutunamayanlar” ise seyrederek, yazar, çizer, konuşur, fark eder, slogan atar... Onların da hayatları müdahale etme, değiştirme, dönüştürme, gözyaşı dökme, yıkma, yaratma denemelerini tecrübe etmekte geçer. Sonra devam eder kâbus...
“İnsan’ı diğer canlılardan ayıran...” Elbette ki “insan” yalnız kendi türünü öldürmeyle yetinmeyecektir.

Homosantrik (İnsan merkezcilik) yaklaşım için tüm dünya(doğa) nimetleri açık menü şeklinde insan türünün önüne konulmuştur. Tıksırıncaya kadar yemesi, içmesi, şması onun en doğal hakkıdır. Hiyerarşik olarak yeryüzündeki tüm canlılardan üstün ve hatta dini yorumla, bu dünya onun varlığı için yaratılmıştır. “Kaynağını semavi dinlerden alan bu insan kurgusuna göre Tanrı insanı “özel” bir surette yaratmıştı. Tanrı, yeryüzünün egemeni olarak yarattığı insanı “ruhum” dediği varlık ilkesinden bir solukla var etmiş, ona “isimlerin tamamını” öğretmiş, bu isimlerin gösterdiği varlıklar manzumesini ona kavratmış ve en sonunda bütün melek-

lerine insana secde etmesini öğretmişti. Bu haliyle insan, yaratılmışların en seçkini idi.”⁽²⁾ Homosantrik yaklaşım gündelik hayatımız içerisine o kadar sinmiştir ki “seçkin varlık” oluşumuz sesli ya da sessiz düşündüğümüz bir şey olamayacak kadar bildiğimizi bilmeden yaşadığımız bir özelliğimizdir. Üzerindeki kürkü ile kurum kurum kurumlanan bir kadın; çantasının, ayakkabısının has deri olduğunu söyleyerek övünen adam, seçkin varlık oluşunun tadını çıkarmak için yapmaz bunları. Aynı şekilde bir zevk, hobi, spor olarak adlandırılabilir kadar ileriye götürülen avcılıkta, “av”ın her hangi bir spor aletinden, müzik DVD’sinden ya da koleksiyona eklenecek bir nesneden farkı yoktur. İcini doldurduğu hayvanları bir ev aksesuarı olarak gören taksidermist, bu hakkı kendinde nasıl bulduğunu düşünmez bile. Neredeyse “hak” denilen şey, insanın ismiyle müsemmadır. Artık insan doğal seçilime dahil değildir. Kendi türü arasında yaşadığı doğal seçilimi anlamak için ise savaşların tarihine ya da insanın sosyal tarihine bakmak yeterlidir. İnsan olma ayrıcalığı ile yapıp ettiğimiz hiçbir şey, doğal seçim (biyolojik anlamda) içerisindeki gücünün yapıp ettiği hiçbir şeyle kıyaslanamayacak kadar “kötü” niyetlidir. Günümüzde içgüdülerimiz bile kapitalizm katkılıdır. O yüzden bir aslan’ın parçaladığı geyik ile bir patronun öldüresiye çalıştırdığı işçi arasında dağlar kadar fark vardır. Büyük balığın küçük balığı yemesindeki doğallığın insan türüne uyarlanması saçma bir savunmanın yapacağı akıl yürütmedir. Nedense, “İnsan’ı diğer canlılardan ayıran...” diye başlayan listeye “Merhamet, vicdan, erdem...” gibi soyuttan somuta aktarılabilen hisler eklenmez. “Güce ve hâkimiyete susamışlık ruhunu fazla işgal etmiştir. Her şeyin efendisi olduğu vakit, artık kendi sonunun efendisi olmayacaktır. Yok etmenin ve kendini yok etmenin tüm yollarına henüz malik olmadığından, o kadar erken telef olmaya caktır; ama her derde deva bir ilacı keşfetmeden önce kendine toptan bir ortadan yok oluş aleti yapacağı kesindir; üstelik görüldüğü kadarıyla o ilaç, tabiatın imkanları arasında da değildir.”⁽³⁾

Katliam hatırası olarak evine pösteği seren insanın bunu şatafat olarak görmesi, kurban bayramlarında ortalığın kan revan olmasını çok da fazla yadırgamaması, bir süper marketin et reyonuna hiç dikkatlice bakmaması, endüstriyel hayvancılığın tıklım tıkız dizdiği canlıları burnunda hayvanları bir an önce kurtarılması gereken canlılar olarak görmemesi, yılbaşı hindisi ve istakoz pişirmenin

püf noktalarıyla verilen tarifini bir şarkı sözü gibi ezberleyebilmesi ve daha birçok kanıksanan örnek bahsettiğimiz bu insana has kibrin alışkanlıklarıdır ve hiç biri idrak etme melekelerimizin eleğine takılmaz.

İnsanın öldürmek, yok etmek için yöneldiği hiçbir şeyin sıralaması yoktur. Bitmeyen ve hatta üretilen ihtiyaçlar, arsızca talan, müdahale pervasızlığı, mülkiyet sınırsızlığı... Bunların hepsi “İnsan’ı diğer canlılardan ayıran...” ezberinin yaşattığı kâbusun bazı başlıklarıdır ve bu kâbus önüne ne geldiyse ezip geçer.

Kurulacak barajlar için derelerin, nehirlerin ıslah edilmesi, kurutulması; bulunacak maddeler için yeryüzünün dağ tepe demeden oyulması bize hiç garip gelmez. Her yere ulaşma şımarıklığımızla yaptığımız yolların nelerin üstünü asfaltladığı, otomobilimizden salınan egzoz dumanının oradaki yaşamı nasıl değiştireceği gibi sorular hiç mühim meseleler değildir. Nasılsa; naylon, tenke ve çeşitli kimyasal atıklar gibi dönüşümü yıllarca gerçekleşmeyen çöplerin bu gezegeni en nihayetinde neye çevireceği üzerine tahminlerde bulunmak “Önümüzdeki 100 Yılın Felaketleri”ni deklare eden bilim insanlarına aittir.

Şimdilik Homo Ludens’in (Oynayan İnsan), dünyayla oyunu devam ediyor. Homo Demens (Düşleyen İnsan) bu oyunu bozmak için bozguncu gücünü toparlamaya çalışıyor. Bu ümit eden bir tasavvur. Türlü tasavvurlar var: “Muhayyile, insanların şöyle haykıracağı bir geleceği zahmetsizce kavrar. “Biz sonuncularız: Gelecekten, daha fazla da kendimizden bezdik; toprağın suyunu sıktık ve gökleri soyup soğana çevirdik. Artık düşlerimizi madde de ruh da besleyemez: Bu evren yüreklerimiz kadar kurumuş. Artık hiçbir yerde cevher yok: Atalarımız bize paçavra ya dönmüş ruhlarını ve kurtlanmış iliklerini bıraktı. Macera son buluyor; bilinç can çekiyor; ezgilerimiz uçup gitti; ölenlerin güneşi parlıyor işte!”⁽⁴⁾ (“Ümit, bir köle meziyetidir.” diyen Cioran’dan anca bu çıkar.)

“İnsan’ı diğer canlılardan ayıran...” diye başlayan kâbus devam ediyor. Düşleyen insanın, bozguncu ruhunu keşfetmesi ve o bozguncu ruhla oynayan insanın oyununu bozulması dileğiyle.

Filiz Gazi

1. **Raoul Vaneigem, Gençler için Hayat Bilgisi El Kitabı: Gündelik Hayatta Devrim**, Ali Çakıroğlu, Işık Ergüden (çev.), Birinci Basım, İstanbul: Ayrıntı Yayınları, 1996, s. 60
2. **Kudret Emiroğlu, Suavi Aydın, Antropoloji Sözlüğü**, Birinci Basım, İstanbul: Bilim ve Sanat Yayınları, 2003, s. 394
3. **E. M. Cioran, Çürümenin Kitabı, Hal-dun Bayrı (çev.), İkinci Basım, İstanbul: Metis Yayınları, 2003, s. 115**
4. **Cioran, s. 115**

Gazze Gençleri Ayaklanıyor (GYBO)

Manifesto

İsrail'i siktir et. Hamas'ı siktir et. El Fetih'i siktir et. UNRWA (Birleşmiş Milletler Orta Doğu'daki Filistin'li Göçmenler için Yardım ve Çalışmalar Ajansı)'nı siktir et. ABD'yi siktir et! Bizler, Gazze Gençliği olarak, İsrail'den, Hamas'tan, işgalden, insan hakları ihlallerinden ve uluslararası toplumun kayıtsızlığından o kadar bıktık ki! Çığlık atmak ve İsrail'in ses duvarını aşan F16'ları gibi; bu suskunluk, adaletsizlik ve umursamazlık duvarını yıkmak istiyoruz; yaşadığımız bu boktan durumdan kaynaklanan uçsuz bucaksız hüsrana dışarı salmak için ruhlarımızın olanca gücüyle bağırarak istiyoruz; kâbus içinde kâbus yaşayan iki turnak arasındaki pireler gibiyiz, umuda ve özgürlüğe yer yok. Bu politik mücadelenin içinde kapana kısılmaktan bıktık; uçakların evlerimizin üzerinde uçuştuğu kömür karası gecelerden bıktık; masum çiftçilerin topraklarını işledikleri için tampon bölgede vurulmalarından bıktık; silahlarıyla ortada gezen sakallı adamların güçlerini suistimal etmelerinden, inandıkları uğruna protesto düzenleyen genç insanları dövmelelerinden veya hapse tıkmalarından bıktık; bizi ülkemizin geri kalanından ayıran ve pul kadar bir toprak parçasına hapseden utanç duvarından bıktık; terörist gibi, cebi patlayıcı dolu şer gözülü ev yapımı fanatikler gibi gösterilmekten bıktık; uluslararası toplumun gösterdiği umursamazlıktan, kaygılarını belirten ve önerge taslakları hazırlayıp mutabakata vardıklarını uygulamaya koymada korkaklık sergileyen sözde uzmanlardan bıktık; boktan bir hayat yaşamaktan, İsrail tarafından hapsedilip, Hamas tarafından dövülmekten ve dünyanın geri kalanı tarafından da tamamen gözardı edilmekten bıktık usandık.

İçimizde büyüyen bir devrim var; bu enerjiyi statükoya meydan okuyacak ve bize bir tür umut verecek birşeye dönüştüremezsek, bizi yokedecek devasa bir memnuniyetsizlik ve hüsrana. Yürekerimizi hüsrana ve umutsuzlukla titreten son damla, 30 Ekim'de, önde gelen bir gençlik örgütü olan Sharek Gençlik Forum'una (www.sharek.ps) silahları, yalanları ve saldırganlıklarıyla gelerek herkesi dışarı atıp, kimilerini hapsedtiklerinde ve Sharek'in çalışmasını yasakladığında gerçekleşti. Gerçekten de kâbus içinde bir kâbus yaşıyoruz. İçinde bulunduğumuz baskıyı anlatacak kelimeleri bulmak zor. İsrail'in çok etkin bir biçimde götümüzü bombalayarak binlerce evi ve daha çok sayıda yaşamı ve düşleri yokettiği "Dökme Kurşun Operasyonu"nda canımızı zar zor kurtardık. Amaçladıkları gibi Hamas'ı bertaraf edemediler, ama kaçacak hiçbir yerimiz olmadığı için bizi kesinlikle sonzuza dek korkutup herkese travma sonrası stress bozukluğu sağtılar.

Bizler kederli gençliğiz. İçimizde günbatımının tadını çıkarmayı zor kılacak kadar devasa bir ağırlık taşıyoruz. Kara bulutlar ufku boyarken ve kasvetli anılar onları kapadığımız her anda gözlerimizin önüne gelirken, Nasıl çıkaralım tadını? Acıyı gizlemek için gülümsüyoruz. Savaşı unutmak için gülüyoruz. Burada ve şu anda intihar etmemek için umut ediyoruz. Savaş sırasında İsrail'in bizi dünya üzerinden silmek istediğini açıkça hissettik. Geçtiğimiz yıllarda Hamas düşüncelerimizi, davranışlarımızı ve hedeflerimizi kontrol edebilmek için elinden geleni yaptı. Bizler füzelerle yüzleşmeye alışmış, normal ve sağlıklı bir yaşam sürmek gibi imkânsız bir görev taşıyan ve toplumumuzda kötücül bir kanser hastalığı gibi yayılan, kargaşa yaratıp etkin bir biçimde yolunun üstündeki bütün yaşayan hücreleri, düşünceleri ve hayalleri öldüren ve terör rejimi insanları ile insanları felç eden muazzam bir organizasyon tarafından anca katlanılan bir gençlik nesliyiz. İçinde yaşadığımız hapisane, sözde demoratik bir ülke tarafından ayakta tutulan hapisane de cabası. Tarih kendini en acımasız biçimde tekrarlıyor ve görünüşe bakılırsa kimsenin umrunda değil. Korkuyoruz. Burada, Gazze'de hapsedilmekten, sorgulanmaktan, dayak yemekten, işkence görmekten, bombalanmaktan, öldürülmekten korkuyoruz. Yaşamaktan korkuyoruz, çünkü attığımız her adım iyice değerlendirilmiş ve gözden geçirilmiş olmalı, her yerde engeller var, istediğimiz gibi hareket edemiyoruz, istediğimizi söyleyemiyoruz, istediğimizi yapamıyoruz, hatta bazen istediğimiz gibi düşünemiyoruz, çünkü işgal beyinlerimizi ve kalplerimizi o kadar feci bir şekilde işgal etti ki canımız acıyor, sonsuz hüsrana ve öfke gözyaşları akıtmak istememize neden oluyor! Nefret etmek istemiyoruz, bütün bu duyguları hissetmek istemiyoruz, artık kurbanlar olmak istemiyoruz. YETER! Yeter bu kadar acı, yeter bu kadar

gözyaşı, yeter bu kadar ıstırap, yeter bu kadar kontrol, engeller, adil olmayan gerekçelendirmeler, terör, işkence, mazeretler, bombalamalar, uykusuz geceler, ölü siviller, kara hatıralar, kasvetli bir gelecek, kalp ağrıtan mevcut durum, bozulmuş politika, fanatik politikacılar, dini martavallar, yeter bu kadar hapsedilmişlik! DUR DİYORUZ! İstedğimiz gelecek bu değil! Üç şey istiyoruz. Özgür olmak istiyoruz. Normal bir yaşam sürebilmek istiyoruz. Barış istiyoruz. Bunları istemek çok mu? Biz Gazze'li genç insanlar ve başka yerlerdeki yandaşlardan oluşan ve Gazze gerçeği bu dünyadaki herkes tarafından, sessiz onay veya yüksek sesli umursamazlık kabul edilemeyecek ölçüde bilinene kadar durmayacak bir barış hareketiyiz.

İşte Gazze Gençliğinin Değişim Manifestosu!

*Etrafımızı kuşatan işgali yokedererek başlayacağız, bu zihinsel hapsedilmeden kurtulacağız ve onurumuz ile özsaygımızı geri kazana-
cağız. Direnişle karşılaşacağımıza rağmen başımız dik yürüyeceğiz.
İçinde yaşadığımız bu sefil şartları değiştirmek için gece gündüz
çalışacağız. Duvarlara rastladığımız yerde, hayaller yaratacağız.
Sadece senin –evet, şu anda bu bildiriyi okumakta olan senin! –
bizi desteklemeni umut ediyoruz. Nasıl yapacağını öğrenmek için
lütfen duvarımıza yaz ya da bizimle doğrudan temasa geç:*

freegazayouth@hotmail.com

<http://www.facebook.com/pages/Gaza-Youth-Breaks-Out-GYBO/118914244840679?ref=ts>
<http://www.twitter.com/GazaYBO>

*Özgür olmak istiyoruz, yaşamak istiyoruz, barış istiyoruz.
Özgür Gazze Gençliği*

Eğer yardım etmek istersen, şimdilik aşağıdaki birkaç yöntem olabilir:

- *Manifestoyu paylaşarak destekleyerek.*
- *Arkadaşlarınıza e-mail gönderip, Farklı sosyal ortamlarda bize katılmalarını isteyerek (Facebook, Twitter gibi).*
- *Manifestoyu kendi dilinize çevirerek ve onu bize göndererek.*
- *Kendi ülkenizdeki gazetecilere manifestoyu göndererek.*
- *Filistin sorunuyla ilgili ve/veya bizim varlığımızdan haberi olan gençlik haklarıyla alakalı kendi ülkenizle organizasyonlar yaparak.*
- *Facebook'ta, Gazze'deki gençlerin ihlal edilen haklarıyla ilgili bağlantılar göndererek*
- *Bu konuda ülkenizde bir etkinlik organize etmek ve/veya Gazze dışındaki bir grup genç, politikacı ya da başkalarıyla konuşabileceğimiz bir Skype konferansı organize ederek.*
- *Daha fazla insana ulaşabilmemiz için fikirler önermek.*

Gazze Gençleri Ayaklanıyor (GYBO)

Kaynak: <http://gazaybo.wordpress.com/>

Almanca Çeviri: <http://radiochiflodo.blogspot.de/2010/12/28/gaza-jugend-manifest-fuer-den-wande/>

Teknolojinin Dayatılması

Kirkpatrick Sale

(Bu metin Kirkpatrick Sale'in "Geleceğe İsyân: Makine Kırıcılar ve Sanayi Devrimine Karşı Savaşları" adlı kitabından alıntıdır.)

Buhar makinası, özellikle 1776'dan sonraki ilk denendiği yıllarda Watt ve Boulton tarafından mükemmelleştirildiği şekliyle Sanayi Devrimi'nin demirden kalbini oluşturur. Kimi daha doğrudan kullanışlı olan binlerce dahiyane makine ve buluşun varlığına rağmen — İngiltere'de 1770'li yıllarda 294, 1780'li yıllarda 477 ve 1790'li yıllarda 647 patent piyasaya sürüldü, yani bir önceki yüzyıla oranla patent sayısı yaklaşık 2 kat arttı — buhar makinesi, doğadan, coğrafyadan, mevsimlerden ve hava koşullarından, güneş, rüzgar, su, insan ya da hayvan gücünden bir bakıma bağımsız olan, insanlık tarihindeki ilk üretim teknolojisidir. İnsanlara, yalnızca mevcut kömür (ve metal) tedariki ile sınırlı, devamlılık arz eden, tükenmeyen ve insanların kendi kontrollerinde olan bir güç kaynağı ve ayrıca en az çaba veya zaman sarf ederek neredeyse sınırsız çeşitte mal üretme imkânı sağladı. Bu durum, toprağa, emeğe ve yerel değiş tokuşa dayalı organik ekonomiden; benzine, fabrikaya ve dış ticarete dayalı mekanik ekonomiye doğru sıra dışı bir geçişe ve makinelerin insan toplumunda hiçbir zaman olmadıkları kadar güç sahibi olmalarına izin verdi.

Tüm teknolojilerin dâhili ve kaçınılmaz sonuçları yanında insanların kontrol ve isteklerinden ayrı zorunlulukları vardır. Modern güdümbilimin (sibernetik) kurucusu olan matematikçi Norbert Wiener, aynı anda bir çok farklı makineye enerji sağlayabildiği için giderek çok daha yaygınlaşmasına, yüksek yatırım ve işletme maliyetlerini geri ödemek zorunda olduğundan üretimin sürekli artmasına, verim ve ekonomi faktörlerinin zanaatkarlık ve estetik ifadenin yerini almasından dolayı merkezileşme ve uzmanlaşmaya yol açtığını belirttiği buhar makinesinin ve makinelerin "asıl mahiyetinin" gerektirdiği "teknik belirleyicileri" yazmıştı. Belki buhar makinesi kullanımının yüz yüze insan ilişkilerinin, sosyal iletişimin, insan otonomisinin, kişisel tercih ve becerilerin ister istemez azalmasına yol açacağını da ekleyebilirdi. Hiçbiri, makinelerin çalışmaya devam etmesi kadar önemli sayılamazdı.

Demek ki, damarlarında buhar dolaşan bu demir canavara ve Sanayi Devriminin diğer makinelerine bağlı bir çeşit teknolojik mantık vardır. Bu, Clark Kerr ve ekibinin 1960'larda "sanayileşmenin mantığı" olarak adlandırdığı ve tüm sanayi toplumlarının oldukça benzer görünmelerinin nedeni olan şeydir.

Sanayileşmenin nereye vardığının gözlemlenmesi birkaç on yıldan fazla sürmedi: Devlet müdahalesi ve kontrol ile yönetilen geniş ölçekli üretim birimleri, makinelerin artan karmaşıklığı ve gelişimi, eğitim ve sosyal statü sonucu iş bölümü, pazarların, kaynakların ve atıkların genişlemesi - Kerr araştırmacılarının yüz elli yıl sonra sanayileşmeyi takip ettikleri her yerde buldukları tüm fenomenler. Kerr daha az vurgu yapsa da, sanayileşme aynı zamanda sosyal ve politik sonuçlara da sebep oldu ve olmaktadır: çiftlik nüfuslarının sıkıştırılması ve şehirlerin kontrol edilemez bir şekilde büyümesi, kendine güvenen toplulukların içinin boşaltılması, merkezi hükümetlerin genişlemesi, bilimin hakim ideoloji olarak ön plana çıkarılması, zengin ve fakir arasındaki uçurumun artması ve kar, büyüme, mülkiyet ve tüketime dair hakim değerler. 19. yüzyıl başlarında İngiltere'de; 19. yüzyıl sonlarında Amerika Birleşik Devletleri'nde ve 20. yüzyılda Japonya'da böyleydi. Sanayileşme sürecinde olan her yerde de kesinlikle bu şekilde olduğu görülmektedir.

Watt'ın temel makinesine - Yunanlılar tarafından iki bin yıl öncesinden beri bilinen makinenin demirden yapılmış formuna* - çok fazla anlam yüklenmiş olabilir, ancak o dönemde makine gürültüsünde yaşayan kişilerin böyle bir kuşkusu yoktu. Peter Gaskell 1833'de İngiltere'deki Üretici Nüfus adlı çalışmasında "Büyük bir ulusun ahlakı ve sosyal koşullarında şimdiye kadar yapılan en çarpıcı devrimlerden birinin, buharın makineye uygulanmasının sonucu" olduğunu söyledi. O zamana kadar buhar makinesi Gaskell'in hesaplarına göre 2.5 milyon kişinin görevini yapmaktaydı ve 1831'deki tahmini nüfus sayısına göre üretimde yaklaşık toplam 3 milyon kişi yer almaktaydı. Bu durum, buhar makinesinin icadından yalnızca 40 yıl sonra tüm iş

gücüne eşit oranda üretim yaptığını göstermektedir. Aslında Gaskell, makineleri üretenler hariç İngiliz işçisinin sonuna geldiği, "insan emeğinin yerine geçme eğiliminde olan mekanik buluşlardaki engin ve aralıksız gelişmelerin çok yakında insan emeğine olan talebi ortadan kaldıracaklarını" konusunda uyarıda bulundu.

Buhar ilk olarak tekstil sanayisine etki etti. Bu fabrikalar, ipliklerin yıkanması ve hazırlanması için gereken suyu sağlayan Pennine tepelerinden akan derelerin ve kumaş üretmek için uygun olan nemli havayı sağlayan İrlanda Denizi'ndeki hava sistemlerinin bulunduğu yerlerde kuruldu. Kurulan ilk fabrikalar enerji için Pennine derelerini kullanmaktaydı ancak bu kaynağın belirsiz oluşu — çoğu değirmen derelerin akışlarının yavaşladığı yaz ayları boyunca kullanılmamaktaydı — buhar makinesi ve sağladığı kesintisiz enerji, özellikle buhar için gerekli kömür yatakları barındıran Albion bölgesi için çok cazipti. 1800 yılında, yani buhar makinelerinin fabrikalarda kullanımına başlamasından 10 yıl kadar sonra, İngiltere'de yaklaşık 2,191 buhar makinesinin kullanımda olduğu ve bunların tekstil ticaretinde kullanılan 460 kadarının tüm pamuk üretiminin çeyreğinden sorumlu olduğu düşünülmekteydi. Carlyle, bu makinelerden "ateşten boğazı ve asla dinlenmeyen balyozu olan kasvetli demirci ocakları" olarak bahsetti. 1813 yılında buhar ile çalışan 2.400 tekstil dokuma makinesinin olduğu ancak 1820 yılında bu sayının 14.150'ye çıktığı ve pamuk üretiminde mevcut fabrikaların hâkimiyetinin yün, ipek ve diğer alanlara da yayılmasıyla yalnızca 10 yıl sonra 100.000'i aşan rakamlara ulaşmış olduğu tahmin edilmektedir. Uzmanlara göre Sanayi Devrimi'nin başında iki yüz ya da üç yüz kişinin yaptığı bir işi tek bir işçi yapabilmekteydi. Bu, "modern zamanların böbürlenebileceği, insan bilimi tarafından doğa güçlerine karşı sağlanmış hâkimiyetinin en çarpıcı örneği"dir.

Büyük sanayi kurumlarının bir süredir bilinmesine rağmen - 16. Yüzyılda Venedik'teki ünlü askeri depo, iş bölümü ve seri üretim gibi pek çok açıdan bir fabrikaydı, ancak ilk fabrika sistemini üreten buhar makinesiyle başlayan Sanayi Devrimiydi - yalnızca makine değil insan dahil tüm üretim sürecindeki geniş çaplı ve yoğun faaliyet, az çok izole edilmiş ve değişebilen parçalardan oluşmaktaydı. 1823 yılında Alman bir ziyaretçinin belirttiği gibi bu şekli alması çok kısa sürdü:

"Buradaki makineler ve onları barındıran fabrika dedikleri binalar bana göre modern mucizelerdir. Bu binalar yedi veya sekiz katlı, bazılarının cephelerinde 40 pencere var ve her bir pencere genellikle dört pencere genişliğinde. Her kat 3.5 metre yüksekliğinde ve tüm uzunluğu boyunca uzanan 2.7 metre genişliğinde kemerlere sahip. Sütunlar demirden yapılmış ve destekleyici giriş görevi görme... Yüz tanesi sabit bir şekilde aynen otuz dört yıl önce dikildikleri gibi duruyor. Bu binalar tüm civara hâkim, yüksek bir konumda. Ayrıca fabrikanın kendisinden bile yüksek iğne gibi bacalarının nasıl ayakta durduklarını hayal etmek zor. Fabrikanın tamamı, özellikle binlerce pencereden gaz lambalarının ışığı ile aydınlandığı gece vakti görülmeye değer.

İnsanın makinelere katkısı ağır ve sıkıcı işlerden meydana getirilmişti. 1831 yılında Leeds'li bir doktor şöyle dedi:

Makine çalışırken, insanlar da çalışmak zorunda. Erkekler, kadınlar ve çocuklar demir ve buhar ile iş arkadaşıydı; - olabildiğince kırılan, binlerce acının kaynağı, doğanın kısa süreli bir varoluşla lanetlediği, her an değişen ve çürümek için aceleci davranan - hayvani makine, acı ve yorgunluğa duyarsız demir makineyle eştir.

Fabrika sistemi, en büyük savunucularından Andrew Ure'nin 1835 yılındaki sözleriyle, bu iki makinenin "ortak bir nesnenin üretimi için kesintisiz hareket eden, tamamı otomatik hareket eden bir güce bağlı çeşitli mekanik ve düşünsel organlardan oluşmuş çok büyük bir otomasyonda" çalışmasıdır.

Ure, mekanik ve düşünsel organlar arasında yapılmış bir ayrım olmadığını hissetmiş görünse de "bağlı" burada anahtar sözcüktür. Fab-

rika sahibinin görevi, işçilerin makinelerin ihtiyaçlarını karşılamak için disiplinli çalışmalarını sağlamaktır. Ure, bundan “insanların düzensiz çalışma alışkanlıklarından vazgeçmeleri ve karmaşık otomasyonun sabit düzenliliğiyle tanımlanmaları için insanların eğitilmesi” olarak bahsetti. Bunun için üç bölümden oluşan bir strateji vardı. Önce, uzun ve esnek olmayan çalışma saatleri; kilitli kapılar ardında, ilk 20-30 yıl boyunca günde 12-14 saat arasında çalışmak bir kural haline gelmiş; bazen saatler 16-18 e kadar yükselmiş ve hiçbir zaman 10'un altına inmedi. Daha sonra çalışanlara yönelik, 1824 senesinde bir pamuk fabrikasında ilan edilenler gibi gittikçe dozu artan cezalar belirlendi (aşağıdaki listede bu 19 cezadan bazıları belirtilmiştir) ve haftalık 24 şilinden daha fazla olmayacak şekilde işçi ücretlerinden kesildi.

Penceresi açık bırakılan her bir eğirme makinesi için : 1 Şilin

Çalışması esnasında kirli bırakılan her bir eğirme makinesi için : 1 Şilin

Uğuldayan her bir eğirme makinesi için : 1 şilin

Son zil çaldıktan sonraki her bir eğirme makinesi için : 2 şilin

Son olarak, daha çok kadın ve çocuklara karşı ancak herkes için geçerli olan fiziksel güç kullanılıyordu. Cezalar, elinde kırbaç ile iş yerinde aşağı yukarı yürütmekle görevli ustabaşılar tarafından infaz edilmekteydi. 1883 yılında yapılan bir parlamento araştırması, sabah “işe geç kalan” ya da öğleden sonra iş yerinde uykuya kalan çocukların dövüldüğünü belirtmektedir. Bazıları öyle şiddetli dövüldü ki sonuçta hayatlarını kaybetti.

İşçileri disipline etmenin başka bir yayın yolu daha mevcuttu: serbest piyasa ideolojisi tarafından tasdik edilmiş hükümet politikasıyla, İngiltere'deki işçiler, işverenlerinin taleplerine direnemeyecek kadar güçsüz kılındı. 1799 ve 1800 yıllarında çıkan sendika karşıtı yasalarla daha yüksek maaş, kısa çalışma saatleri ya da daha iyi çalışma koşulları elde etmek üzere örgütlenmek ve hatta toplantılara katılmak, para toplamak yasa dışı hale getirildi. Belirli kentlerdeki belirli iş yerlerinde bu kısıtlamaların bir kısmından kaçınılabildiyse de, çoğu işveren, işçiler arasında direniş fark ettiği anda bu yasaları tamamen uygulamaktaydı (ya da uygulamakla tehdit etmekteydi). Hükümet politikaları da, özellikle sanayileşmenin ilk yıllarında mevcut işçi sayısının artmasında etkili oldu (Özellikle İrlandalı işçilerin göç etmelerini sağlayarak ve kırsal bölgelerdeki tarım işçilerini zorlayarak). Her zaman olduğu gibi işçilerin pazarlık etme gücünü elinden almaktaydı. Bu durum, ücretleri daha düşük ve sömürülme-leri daha kolay olan kadınlar ve 4-5 yaşlarındaki çocukların tekstil iş gücüne katılmalarında hiçbir kısıtlama olmamasıyla 1833 yılında kadın ve çocuklar iş gücünün yaklaşık beşte dördünü oluşturmuyordu. Tüm bunlar, özellikle, daha kalabalık ve mal sahiplerinin daha güçlü olduğu yoğun imalat yapılan kentlerde, işçileri yeni sanayi düzeninin çıkarlarına “bağlı” hale getirme amacına hizmet etti.

Böylelikle, hayatı ve yeryüzünü yalnızca birkaç on yıl içerisinde buhar makinesinden önce hiç görülmemiş hatta hayal edilmemiş ölçüde değiştiren bir güce sahip teknolojinin uygulanmasını takiben, “sanayileşmenin mantığı” başarılı oldu. Andrew Ure'nin övüldüğü gibi, buhar makinesi, “belirlenmiş görevlerini tamamlayana kadar gecikme ve oyalanmaya asla maruz kalmayan ve sabit bir oranda ilerlemesini teşvik eden İngiliz sanayisinin denetleyici komutanı ve baş etkeniydi”.

* İskenderiye kahramanı, milattan önce 1. yüzyılda ateş ısıtmalı kazan ve tüp kullanan bir buhar makinesi tasarladı ve muhtemelen de inşa etti. Ancak o dönemdeki Akdeniz toplumları gereken tüm iş gücünü kölelerden sağlıyordu ve Kahraman'ın makinesi göz ardı edildi. 18. yüzyıl İngilteresinde kölelik yasadışı hale gelince ve ucuz iş gücünü kontrol ve idare güçleşince, böylesi bir makinenin icat edilebilmesi için çok büyük çaba sarf edildi.

Çeviri: Gökçen D.
CinnetModern çeviri grubunun katkılarıyla

Yeni yılda Anarşist Doğrudan Eylemler

2010'u 2011'ie bağlayan saatlerde İstanbul'da ATM'ler ve billboardlar sabote edildi, E-5'e bağlanan üç yol ateşe verilerek bloke edildi.

“Kara Öfke” imzasıyla bildirilerini yayınlayan isyancı anarşist grup şu açıklamayı yaptı:

“31 Aralık gecesi üç farklı noktada yol blokajı ve altı bankamatik tahribatı gerçekleşmiştir. E-5 Karayoluna bağlanan üç noktadan ikisi yolun benzinlenip ateşelenmesiyle blokajlanırken diğer noktadaki blokajlama çelik halatın bariyerlerden yolu kapatacak şekilde bağlanması ile gerçekleşmiştir. Yol blokajlaması sırasında ve sonrasında herhangi bir kaza meydana gelmemiştir. Ancak yolda yaklaşık 10 dakika trafik akışı engellenmiştir. Her geçen gün dünya yollarla ve sınırlarla bölünürken, endüstriyel yıkım yaşam alanımıza tecavüz ederken kapitalizmin ‘özel gün’ yalanına aldandırı tüketim kültürüne ortak olmak gezegenin yok oluşuna ortak olmaktadır. Kapatılan her yol, dinamitlenen her baraj ve yakılan her banka dünyanın güzelliğine güzellik katacaktır. Şiddete ya da militanlığa el verişli bir zamanda değiliz ama şüphesiz bir parça sabotaj ve yaratıcı aksaklık asla yersiz olmaz.”

İkinci grup ise Mecidiyeköy-Taksim hattındaki bir çok ATM'yi ve billboardları kullanılamaz hale getirdi. Grup daha sonra şu açıklamayı yayınladı:

“Vandalizm şeklinde görüldüğü gibi bireysel ve aslında örgütsüzce yapılabilecek eylemlerimiz bir biçimlerine sahiptir. Bu şu demektir: Eyleme cesaretine ve tak etmişliğe ihtiyacın var ve tabii metrobüsten sökülüp alınmış imdat çekici işi bitiren asıl şey. Mecidiyeköy-Taksim arasında bir çok bankamatik iş göremez raporu alındığından ötürü geçici olarak hizmet dışıdır. Üzgünüz...”

Suriçi'nde BDP-TOKİ Kentsel Dönüşüm (Sürgün) İttifakına karşı Xançepik İnişiyatifi!

Diyanbakır'da Xançepik İnişiyatifi adıyla bir bildiri yayımlandı. Bildiride BDP ve TOKİ arasında kurulan sürgün ve soyulaştırma ittifakı protesto ediliyor. Türkiyeli kapitalistlerin, yoksulları şehir merkezlerinden sürgün etme projesi olan “Kentsel Dönüşüm” sürecinin bir ayağı da Diyanbakır'ın Suriçi semtinde gerçekleştirilmek isteniyor. Anarşistler olarak bizler, BDP gibi hiyerarşik ve iktidarı hedefleyen hiçbir partinin toplumsal kurtuluş getirmeyeceğine inanmadık, böyle bir tuzağa düşeceğimizi de zannetmiyoruz. Kürdistan coğrafyasının ve üzerinde yaşan insan ve canlıların topyekün kurtuluşundan ziyade aslında başka bir tahakküm projesiyle devletleşmesi, yani yeni imtiyazlı sınıfların bölgede yaşayan tüm halklar üzerinde niyetten uzak olarak sömürü aygıtları oluşturmayı hedeflediklerini düşünüyoruz. Bizler T.C. zulmüne karşı ayaklanan bir halkın Kürdistan coğrafyasında Kentsel Dönüşüm projeleriyle gerçekleşen modernizasyon süreçlerinin tehlikeli gidişatı konusunda herkesi uyarmakta kendimize bir borç biliriz. T.C. zulmü ile çetrefilli bir kavgaya girişmiş bir halkın gözden kaçırmaması gerektiğini haksızlığın nereden gelirse gelsin karşısında durulması gerekliliğinin idrakına çağırıyoruz.

Eko-tutsak Jonathan Paul Serbest!

Jonathan Paul 1980'lerden bu yana hayvan hakları ve çevre hareketi içerisinde faaliyet gösteren vegan bir aktivisttir. Jonathan 2007'de, 1997 Temmuz'unda Oregon'daki Cavel West at mezbahası kundakladığı gerekçesiyle 51 ay hapis cezası almıştı. O devletle hiçbir zaman işbirliği yapmamış eko-kahramanlardan biriydi. Kundaklanan mezbahası Cavel West kundaklandıktan sonra bir daha açılmadı. Mezbaha haftada 500 atı işkence ederek katlediyordu. 5 yıllık cehennemin ardından hayata geri dönerken geçirdiği zorlukları aşmaya çalışırken Jonathan'a destek olmak isterseniz ona destek ve dayanışmalarınızı şu adresten gönderebilirsiniz:

Friends of Jonathan Paul
PMB 267
2305 Ashland St., Ste. C
Ashland, OR 97520 USA

‘Yapıntı dünya, yaratılan dünya olamaz’

E. E. Cummings

ODTÜ’lü öğrencilerin hazırladığı ‘Yumurta Ne Değildir’ afişine; daha ideal bir dünya düzeni yaratmaya çalışan sosyallerden ve de her türlü tahakküme karşı olan kimi anarşistlerden tepki geldi. Konu insan sömürüsü olduğunda hak hukuk adalet arayışıyla ‘İnsan Hakları’ndan bahseden insanın, konu hayvan olduğunda her türlü tahakküm ve eziyete verdiği yanıt ‘Doğanın Kanunu’ oluyor, ve nedense doğanın diğer kanunları hep görmezden geliniyor. Yaşama Hakkı, Özgürlük Hakkı, Barınma Hakkı ya da Cinsellik Hakkı gibi!

Kadınlar sevdikler için örf, adet ve devlet tarafından katlediliyor. Doğada pek çok hayvan türü eşcinselsen, bir hayvan olan insanın eşcinselliği kabul edilmiyor, aşağılanıyor, ahlaksız ve hastalıklı ilan ediliyor. Ekolojik düzenin içine eden ve doğal yaşam alanlarını giderek daraltan insan türü yüzünden, dağda yemek bulamayıp köye inen yaban hayvanları insanlar tarafından katlediliyor. İnsan-merkezci bakış açısıyla diğer canlılar üzerinde söz söyleme hakkını kendinde gören ve kaynakları dilediği gibi kullanan ‘medeni’ insandan artık tahakkümsüz, özgürlükçü ve eşitlikçi bir dünya beklememiz gerekmiyor mu? Yoksa insanın doğadan kopuşuyla başlayan süreçte bu sorunların bitmesi için, insanın geçmişe doğanın kucığına geri mi dönmesi gerekiyor?

Homo sapiensle birlikte artık insanın doğayla bağı kopmuş, orman kanunları yerini insan kanunları ile değiştirmiş ve bu süreçte ‘doğanın insanlaşması’ söz konusu olmaya başlamıştır. Zevk için beslenen ve yaşayan tek canlı türü olan insan, türünün devamı için her türlü yolu deniyor. İnsanlık tarihi boyunca yaşamını devam ettirmek için, öğrendiği bütün bilgileri doğru-yanlış ayırt etmeden ‘İlerleme’ safasatısıyla sürdürürken; doğayı, dağı, taşı, toprağı, hayvanları, bitkileri soykırım yapıyor, evcilleştiriyor ve yok ediyor. Spor için, zevk için doğa acımasızca sömürülüyor.

Eylemlerde insan özgürlüğü için tepkisel yumurta atanlar; evet yumurta bir canlının bebeğidir. Üstelik 15 cm. tıklım tıklı bir kafeste, üzerlerine bok yağa yağa yaşamaya çalışılan bir yaşamın, insansı zaferidir! İnsansı zihinlerimizi bir kenara bırakalım! Tavuklar birer yumurta yapma makinesi değiller, ya da inekler salam, sosis olmak ve bizlere süt üretmek için doğmuyor ve da arılar bal yaparken biz insanların daha sağlıklı nesiller üretmesi için çabalamıyorlar. Buna karşın uygarlığın beşiğine doğan her bir çocuk, doğanın daha fazla sömürülmesi ve yok edilmesi için çalışan potansiyel bir yok edicidir. Nükleer felaketler, kanserler, ilaç firmaları, plastik şişeler, poşetler, dev çöp yığınları, egzoz dumanları, MC Donald’s’lar, GDO’lu yiyecekler, kimyasal silahlar, hayvan çiftlikleri, tarım arazileri...2010’un en büyük çevresel felaketi BP’nin petrol istasyonunun sebep olduğu balçığa saplanan pelikanlar, milyonlarca deniz canlıları... Kızıl çamura bürünen nehirler, Sınai çiftliklerde yetiştirilen etlerden zehirlenip ölen insanlar ve şehir hayatına saplanmış ofis camından dünyaya bakan cinnet geçiren modern insanlar! Doğa’dan kopmuş bir insan için, yapılacak tek şey doğaya geri dönmektir.

Susuzluğunu gidermek için bir kuş göl kenarına giderken, insan kuyu kazarak ya da kendisine barajlar yaparak bu ihtiyacını gideriyor. İnsanın var olanla yetinmemesi ve temel ihtiyaçları karşılanırsa bile sürekli yıkıma soykırım yapmaya devam etmesi, insanın evrimsel süreçte doğadan kopmasıyla açıklanabilir. Homo sapienslerin yerini artık Machien Sapiensler alıyor. İnsanlık tarihindeki ilk cinayet insanın taşı yontması, ilk katliamsa taşları cilalamasıdır. Taşları yontarak geri dönülmez bir evrim sürecine giren insan, taşları cilalayarak modern insanın kökenlerini atmıştır.

Bir maymunun taşla cevizi kırmayı öğrenmesi milyonlarca yıl kuşaktan kuşa bilgi ve kültür aktarmasıyla oluşurken, insanların evrim süresi bir kaç bin yılda uzay çağına geçmiştir. Doğanın insanlaşması sürecinde; ekolojik çöküşler, felaketler kaynakların

tükenmesi ve çevre kirliliği gibi karşımıza çıkan binlerce sorun, insanın kurma yapını bir dünya yaratmasına neden olmuştur. Teknolojinin gelişmesiyle uygarlığın daha eşitlikçi bir yere vardığı ya da varacağı yok! Kapitalist kültür sosyal darvinizmi sonuna kadar kullanıyor, en başarılılar, en güzeller, en akıllılar en en’ler böyle sürüp gidiyor. Teknoloji artık sisteme ayak uyduramayan insanları ‘insan seleksiyonu’ içinde elemine ediyor. Yeni bir ırk yaratılma hedefleniyor. Zeki bilim adamlarının spermleri toplanarak yeni bir ırk yaratılmaya çalışılıyor. Estetik ameliyatlara en çirkinimiz bile ideal olana kavuşuyor ya da minik kapsüllere sıkıştırılan vitaminlerle artık herkes enerjik ve sağlıklı.

İnsanın sürekli üremesi ve onu yok edecek doğada başka bir canlının olmayışı, sürekli nüfus artışı ile yeterince kaynakları tüketirken birde ölümsüzlük iksirinin aranması ve yaşam süresinin uzatılması doğaya bir darbe daha vuruluyor. Bu cinneten kaostan kurtulmanın tek yolu, uygarlığın çöküşüdür. Üzerine zift dökülerek yok edilen canlıların, şehrin asfaltı altında inleyen ruhların, plaza camlarına çarpıp da ölen kuşların öcünü almak ve topraktan kopartılmış bir yaşama geri dönmek için; şehrin sokaklarını caddelerini bokla, otlar, çamurla sıvamanın vakti geldi artık.

Yararlanılan Kaynaklar:

Doğanın İnsanlaşması - Serol Teber
Teknolojinin Evrimi - George Basalla

Minimum Güvenlik

by Stephanie McMillan

indir/download: <http://www.internationala.org/index.php/kutuphane/dergi.html>

internet üzerinden oku/read online: <http://www.issuu.com/internationala>

iletişim/contact: audioslave@riseup.net